

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2624/2537

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 300, ป.อ. มาตรา 390, พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2526 มาตรา 4, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.อ. มาตรา 227

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อเกิดเหตุแล้วจำเลยซึ่งขับรถยนต์เฉี่ยวชนกับรถยนต์อื่นมิได้อยู่ในที่เกิดเหตุ และมีได้ไปแจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ในคืนเกิดเหตุ แม้จะอ้างว่าได้มอบให้ พ. เป็นคนคอยแจ้งเหตุต่อเจ้าพนักงานตำรวจ และในวันรุ่งขึ้นได้มาพบเจ้าพนักงานตำรวจแล้วก็ตามก็เป็นการไม่ปฏิบัติตามที่กฎหมายบังคับไว้จำเลยจึงมีความผิดตาม พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 78 วรรคแรก 160 วรรคแรก

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 300, 390 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2526 มาตรา 4 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43(4), 78, 157, 160 จำเลยให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ โดยอุทธรณ์พิเศษประจำเขต 7 ซึ่งได้รับมอบหมายจากอัยการสูงสุดรับรองให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงศาลอุทธรณ์พิพากษากลับเป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 300 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43, 157, 78 (ที่ถูกมาตรา 78 วรรคแรก), 160 วรรคแรกฐานขับรถประมาทลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 300 ซึ่งเป็นบทหนักตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ปรับ 1,000 บาท ฐานหลบหนีไม่แจ้งเหตุปรับ 500 บาท รวมปรับ 1,500 บาท ไม่ชำระค่าปรับบังคับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 คำขออื่นให้ยกจำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังได้ว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุ จำเลยได้ขับรถยนต์บรรทุกสิบล้อลากรถพ่วงของผู้เสียหายที่ 1 มาตามถนนบางเลน-ลาดหลุมแก้ว มุ่งหน้าไปทางอำเภอลาดหลุมแก้ว เมื่อจำเลยขับรถลงสะพานมาได้สวนกับรถยนต์เก๋งของผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งนายอดิศรขับมาและเกิดชนกันขึ้น เป็นเหตุให้รถยนต์บรรทุกและรถยนต์เก๋ง ดังกล่าวได้รับความเสียหาย และนายอดิศรกับนางสาวรัชดาได้รับอันตรายสาหัส มีปัญหาว่าจำเลยขับรถโดยประมาทหรือไม่ พยานโจทก์ยังเป็นที่สงสัยไม่มั่นคงเพียงพอที่จะฟังว่า จำเลยขับรถโดยประมาทดังฟ้องจึงต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษจำเลยในข้อนี้ ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังขึ้น ส่วนปัญหาตามฎีกาของจำเลยที่ว่า หลังเกิดเหตุแล้วจำเลยหลบหนีโดยไม่หยุดช่วยเหลือและไม่แจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่อยู่ใกล้เคียงหรือไม่นั้นศาลฎีกาเห็นว่าเมื่อเกิดเหตุแล้ว จำเลยมิได้อยู่ในที่เกิดเหตุ และมีได้ไปแจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ในคืนเกิดเหตุ แม้จำเลยจะอ้างว่าได้มอบให้นายไพโรจน์เป็นคนคอยแจ้งเหตุต่อเจ้าพนักงานตำรวจ และในวันรุ่งขึ้นได้มาพบเจ้าพนักงานตำรวจแล้วก็ตาม เมื่อจำเลยออกไปจากที่เกิดเหตุและมีได้ไปแจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่อยู่

ใกล้เคียงทันทีก็เป็นการไม่ปฏิบัติตามที่กฎหมายบังคับไว้ จำเลยจึงมีความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 78 วรรคแรก, 160 วรรคแรก ดังที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้นชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น"พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 300 นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ดูฉบับย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2624/2537 พนักงานอัยการประจำศาล แขวง นครปฐม โจทก์นาย อำนาจ พา นิชจำเลย พ.ร.บ.จราจรทางบก ม. 78 วรรคแรก, ม. 160 วรรคแรก เมื่อเกิดเหตุแล้วจำเลยซึ่งขับรถยนต์เดี่ยวชนกับรถยนต์อื่นมีได้อยู่ในที่เกิดเหตุและมีได้ไปแจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ในคืนเกิดเหตุ แม้จะอ้างว่าได้มอบให้ พ. เป็นคนคอยแจ้งเหตุต่อเจ้าพนักงานตำรวจ และในวันรุ่งขึ้นได้มาพบเจ้าพนักงานตำรวจแล้วก็ตามก็เป็นการไม่ปฏิบัติตามที่กฎหมายบังคับไว้จำเลยจึงมีความผิดตาม พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 78 วรรคแรก 160 วรรคแรก โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 300, 390 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2526 มาตรา 4 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43(4), 78, 157, 160 จำเลยให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องโจทก์อุทธรณ์ โดยอัยการพิเศษประจำเขต 7 ซึ่งได้รับมอบหมายจากอัยการสูงสุดรับรองให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงศาลอุทธรณ์พิพากษากลับเป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 300 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43, 157, 78 (ที่ถูกมาตรา 78 วรรคแรก), 160 วรรคแรกฐานขับรถประมาทลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 300 ซึ่งเป็นบทหนักตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ปรับ 1,000 บาท ฐานหลบหนีไม่แจ้งเหตุปรับ 500 บาท รวมปรับ 1,500 บาท ไม่ชำระค่าปรับบังคับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 คำขออื่นในยกจำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังได้ว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุ จำเลยได้ขับรถยนต์บรรทุกสิบล้อลากรถพ่วงของผู้เสียหายที่ 1 มาตามถนนบางเลน-ลาดหลุมแก้ว มุ่งหน้าไปทางอำเภอลาดหลุมแก้ว เมื่อจำเลยขับรถลงสะพานมาได้สวนกับรถยนต์เก๋งของผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งนายอดิศรขับมาและเกิดชนกันขึ้น เป็นเหตุให้รถยนต์บรรทุกและรถยนต์เก๋ง ดังกล่าวได้รับความเสียหาย และนายอดิศรกับนางสาวรัชดาได้รับอันตรายสาหัส มีปัญหาว่าจำเลยขับรถโดยประมาทหรือไม่ พยานโจทก์ยังเป็นที่ยสงสัยไม่มั่นคงเพียงพอที่จะฟังว่า จำเลยขับรถโดยประมาทดังฟ้องจึงต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษจำเลยในข้อนี้ ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังขึ้น ส่วนปัญหาตามฎีกาของจำเลยที่ว่า หลังเกิดเหตุแล้วจำเลยหลบหนีโดยไม่หยุดช่วยเหลือและไม่แจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่อยู่ใกล้เคียงหรือไม่นั้นศาลฎีกาเห็นว่าเมื่อเกิดเหตุแล้ว จำเลยมีได้อยู่ในที่เกิดเหตุ และมีได้ไปแจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ในคืนเกิดเหตุ แม้จำเลยจะอ้างว่าได้มอบให้นายไพโรจน์เป็นคนคอยแจ้งเหตุต่อเจ้าพนักงานตำรวจ และในวันรุ่งขึ้นได้มาพบเจ้าพนักงานตำรวจแล้วก็ตาม เมื่อจำเลยออกไปจากที่เกิดเหตุและมีได้ไปแจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่อยู่ใกล้เคียงทันทีก็เป็นการไม่ปฏิบัติตามที่กฎหมายบังคับไว้ จำเลยจึงมีความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 78 วรรคแรก, 160 วรรคแรก ดังที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้นชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น"พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 300 นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ (ทวิช กำเนิดเพชร-ประสิทธิ์ แสนศิริ-สมภพ โชติกวนิชย์) แหล่งที่มาสำนักงานส่งเสริมงานตุลาการแผนก

หมายเลขคดีศาลฎีกาหมายเลขคดีศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นหมายเหตุ ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 78 บัญญัติว่า"ผู้ใดขับรถหรือขี่ ในทางซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่นไม่ว่าจะเป็นความผิดของผู้ขับขี่หรือผู้ขี่หรือไม่ก็ตาม ต้องหยุดรถ และให้ความช่วยเหลือตามสมควรและพร้อมทั้งแสดงตัวและแจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ใกล้เคียงทันทีกับต้องแจ้งชื่อตัวชื่อสกุลและที่อยู่ของตนและหมายเลขทะเบียนรถแก่ผู้ได้รับความเสียหายด้วย ในกรณีที่ผู้ขับขี่หรือผู้ขี่ หลบหนีไปหรือไม่แสดงตัวต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ สถานที่เกิดเหตุให้สันนิษฐานว่าเป็นผู้กระทำความผิด" โดยมีมาตรา 160 วรรคแรกและวรรคสองเป็นบทลงโทษผู้ที่ฝ่าฝืนมาตรา 78 ดังกล่าวข้างต้น จากการพิจารณามาตรา 78 แล้วสามารถเห็นเจตนารมณ์ของกฎหมายมาตราดังกล่าวได้ว่า มุ่งที่จะให้มีการช่วยเหลือผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากกรณีรถชนกันก่อนทั้งนี้เพื่อความปลอดภัยในชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินของประชาชน ทั้งยังเป็นประโยชน์และสะดวกรวดเร็วในการรวบรวมพยานหลักฐานและรู้ตัวคนขับของเจ้าพนักงานตำรวจอีกด้วย ฉะนั้น ในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุรถชนกัน แม้จะมีผู้เกิดขึ้นเพราะความผิดของตนก็ตาม ก็ยังคงมีหน้าที่ต้องหยุดรถและให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่ได้รับอันตรายและความเสียหาย และแสดงตัวแจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ใกล้เคียงทันที หากไม่ปฏิบัติตามก็ต้องถูกลงโทษตามที่กฎหมายบังคับไว้ (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 126/2531) สำหรับคดีที่หมายเหตุนี้ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติแล้วว่า จำเลยขับรถยนต์บรรทุกสิบล้อลากรถพ่วงของผู้เสียหายที่ 1 แล้วสวนทางกับรถยนต์ของผู้เสียหายที่ 2 เกิดชนกันขึ้น แม้จะฟังว่าเหตุรถชนนั้นมิได้เกิดจากความประมาทของจำเลยก็ตาม ก็ยังถือว่าจำเลยได้ขับรถในทางซึ่งก่อให้เกิดความเสียหาย จำเลยจึงมีหน้าที่ต้องแจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ เมื่อจำเลยไม่ปฏิบัติตามที่กฎหมายบังคับไว้จึงมีความผิดตาม มาตรา 78 วรรคแรก และมาตรา 160 วรรคแรกส่วนที่จำเลยอ้างว่าได้มอบอำนาจให้บุคคลอื่นไปแจ้งและพบเจ้าพนักงานตำรวจแทนแล้วนั้น จำเลยไม่อาจยกขึ้นเป็นข้อแก้ตัวให้พ้นผิดได้เพราะเป็นกรณีที่ต้องทำเองเฉพาะตัว กฎหมายมิได้ระบุให้มอบอำนาจทำการแทนในกรณีเช่นนี้ได้ ทั้งยังเห็นได้อีกว่า การมอบอำนาจดังกล่าวขัดกับเจตนารมณ์ของมาตรา 78 ซึ่งมีจุดมุ่งหมายประสงค์จะรักษาชีวิตร่างกายของประชาชนเป็นอันดับแรก จึงกำหนดให้แจ้งเหตุต่อพนักงานตำรวจทันที หากรอให้จำเลยออกจากที่เกิดเหตุแล้วไปมอบอำนาจให้บุคคลอื่นมาแจ้งต่อเจ้าพนักงานตำรวจจะเรียกว่าทันทีได้อย่างไร จิตตฤติ วีระเวสส์คำพิพากษา: โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 300, 390 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2526 มาตรา 4 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43(4), 78, 157, 160 จำเลยให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องโจทก์อุทธรณ์ โดยอัยการพิเศษประจำเขต 7 ซึ่งได้รับมอบหมายจากอัยการสูงสุดรับรองให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงศาลอุทธรณ์พิพากษากลับเป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 300 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43, 157, 78 (ที่ถูกมาตรา 78 วรรคแรก), 160 วรรคแรกฐานขับรถประมาทลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 300 ซึ่งเป็นบทหนักตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ปรับ 1,000 บาทฐานหลบหนีไม่แจ้งเหตุปรับ 500 บาทรวมปรับ 1,500 บาท ไม่ชำระค่าปรับบังคับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 คำขออื่นให้ยกจำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังได้ว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุ จำเลยได้ขับรถยนต์บรรทุกสิบล้อลากรถพ่วงของผู้เสียหายที่ 1 มาตามถนนบางเลน-ลาดหลุมแก้ว มุ่งหน้าไปทางอำเภอลาดหลุมแก้ว เมื่อจำเลยขับรถลงสะพานมาได้สวนกับรถยนต์

เก่งของผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งนายอดิสรชัยมาและเกิดชนกันขึ้น เป็นเหตุให้รถยนต์บรรทุกและรถยนต์เก่ง ดังกล่าวได้รับความเสียหาย และนายอดิสรชัยกับนางสาวรัชดาได้รับอันตรายสาหัส มีปัญหาว่า จำเลยขับรถยนต์โดยประมาทหรือไม่ พยานโจทก์ยังเป็นที่สงสัยไม่มั่นคงเพียงพอที่จะฟังว่า จำเลยขับรถยนต์โดยประมาทดังฟ้องจึงต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลยตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษ จำเลยในข้อนี้ ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังขึ้น ส่วนปัญหาตามฎีกาของจำเลยที่ว่า หลังเกิดเหตุแล้วจำเลยหลบหนีโดยไม่หยุดช่วยเหลือและไม่แจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่อยู่ ใกล้เคียงหรือไม่นั้นศาลฎีกาเห็นว่าเมื่อเกิดเหตุแล้ว จำเลยมิได้อยู่ในที่เกิดเหตุ และมีได้ไปแจ้งเหตุ ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ในคืนเกิดเหตุ แม้จำเลยจะอ้างว่าได้มอบให้นายไพโรจน์เป็นคนคอยแจ้งเหตุ ต่อเจ้าพนักงานตำรวจ และในวันรุ่งขึ้นได้มาพบเจ้าพนักงานตำรวจแล้วก็ตาม เมื่อจำเลยออกไป จากที่เกิดเหตุและมีได้ไปแจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่อยู่ใกล้เคียงทันทีก็เป็นการไม่ปฏิบัติตามที่ กฎหมายบังคับไว้ จำเลยจึงมีความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 78 วรรคแรก, 160 วรรคแรก ดังที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้นชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยข้อนี้ ฟังไม่ขึ้น"พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 300 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ดูฉบับย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหา ข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2624/2537 พนักงานอัยการ ประจำศาล แขวง นครปฐม โจทก์ นาย อำนาจ พา นิชจำเลย พ.ร.บ.จราจรทางบก ม. 78 วรรคแรก, ม. 160 วรรคแรก เมื่อเกิดเหตุ แล้วจำเลยซึ่งขับรถยนต์เฉี่ยวชนกับรถยนต์อื่นมิได้อยู่ในที่เกิดเหตุ และมีได้ไปแจ้งเหตุต่อ พนักงานเจ้าหน้าที่ในคืนเกิดเหตุ แม้จะอ้างว่าได้มอบให้ พ. เป็นคนคอยแจ้งเหตุต่อเจ้าพนักงาน ตำรวจ และในวันรุ่งขึ้นได้มาพบเจ้าพนักงานตำรวจแล้วก็ตามก็เป็นการไม่ปฏิบัติตามที่กฎหมาย บังคับไว้จำเลยจึงมีความผิดตาม พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 78 วรรคแรก, 160 วรรคแรก โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 300, 390 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2526 มาตรา 4 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43(4), 78, 157, 160 จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ โดยอัยการพิเศษประจำเขต 7 ซึ่งได้รับมอบหมายจาก อัยการสูงสุดรับรองให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงศาลอุทธรณ์พิพากษากลับเป็นว่า จำเลย มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 300 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43, 157, 78 (ที่ถูกมาตรา 78 วรรคแรก), 160 วรรคแรกฐานขับรถประมาทลงโทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 300 ซึ่งเป็นบทหนักตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ปรับ 1,000 บาท ฐานหลบหนีไม่แจ้งเหตุปรับ 500 บาท รวมปรับ 1,500 บาท ไม่ชำระค่าปรับบังคับ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 คำขออื่นให้ยกจำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังได้ว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุ จำเลยได้ขับรถยนต์บรรทุกสิบล้อ ลากรถพ่วงของผู้เสียหายที่ 1 มาตามถนนบางเลน-ลาดหลุมแก้ว มุ่งหน้าไปทางอำเภอลาดหลุมแก้ว เมื่อจำเลยขับรถลงสะพานมาได้สวนกับรถยนต์เก่งของผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งนายอดิสรชัยมาและเกิด ชนกันขึ้น เป็นเหตุให้รถยนต์บรรทุกและรถยนต์เก่ง ดังกล่าวได้รับความเสียหาย และนายอดิสรชัย กับนางสาวรัชดาได้รับอันตรายสาหัส มีปัญหาว่าจำเลยขับรถยนต์โดยประมาทหรือไม่ พยานโจทก์ยัง เป็นที่สงสัยไม่มั่นคงเพียงพอที่จะฟังว่า จำเลยขับรถยนต์โดยประมาทดังฟ้องจึงต้องยกประโยชน์ แห่งความสงสัยให้แก่จำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง ที่

ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษจำเลยในข้อนี้ ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังขึ้น ส่วนปัญหาตามฎีกาของจำเลยที่ว่า หลังเกิดเหตุแล้วจำเลยหลบหนีโดยไม่หยุดช่วยเหลือและไม่แจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่อยู่ใกล้เคียงหรือไม่นั้นศาลฎีกาเห็นว่าเมื่อเกิดเหตุแล้ว จำเลยมิได้อยู่ที่เกิดเหตุ และได้ไปแจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ในคืนเกิดเหตุ แม้จำเลยจะอ้างว่าได้มอบให้นายไพโรจน์เป็นคนคอยแจ้งเหตุต่อเจ้าพนักงานตำรวจ และในวันรุ่งขึ้นได้มาพบเจ้าพนักงานตำรวจแล้วก็ตาม เมื่อจำเลยออกไปจากที่เกิดเหตุ และได้ไปแจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่อยู่ใกล้เคียงทันทีก็เป็นการไม่ปฏิบัติตามที่กฎหมายบังคับไว้ จำเลยจึงมีความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 78 วรรคแรก, 160 วรรคแรก ดังที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้นชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น"พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 300 นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

ทวิช กำเนิดเพชร · ประสิทธิ์ แสนศิริ · สมภพ โชติกวณิชย์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) — deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/2624/2537>